

Mayra története

A nevem Mayra, 29 éves vagyok. Ambatóban születtem és nevelkedtem, ami egy kisváros kétóránnyira Quitótól, Ecuador fővárosától délre.

A szüleim világéletükben keményen dolgoztak azért, hogy a nővéreimnek és nekem mindenünk meglegyen. Két vállalkozást is létrehoztak, s így sikerült a nővéreimet és engem is jó iskolákban taníttatniuk. 1999-ben a kormányunk úgy döntött, hogy megváltoztatja a nemzeti valutát – ezt a folyamatot dollárosításnak hívják. A dollárosítás és az olcsó kínai termékek behozatala miatt a szüleim vállalkozása hanyatlani kezdett. Az

ecuadoriak szívesebben vásároltak olcsó kínai termékeket, így a szüleim műszaki boltja tönkrement, nem maradt más belőle, csak egy hatalmas hitel. A szüleim ekkor úgy döntöttek, hogy elhagyják az országot, és másutt keresnek jobb lehetőségeket a családjuk, különösen én és a nővéreim számára.

2005 májusában érkezünk New York-ba, öt nappal később megkaptam az első munkámat. A keresztapám, aki már több mint 30 éve az USA-ban élt, felvett újságkihordónak, a New York Egyetemre kellett kivinnem a lapokat. A munka nagy izgalommal töltött el, először is, mert elhagytam a hazámat és az ottani egyetememet, egy évvel a diploma előtt, másrészt pedig az ország egyik legjobb egyetemén dolgoztam, és csak egy vágyam volt: az, hogy én is lediplomázhassak. Ennek a munkának köszönhetően határoztam el, hogy mindegy, mennyi időbe telik összeszaporolni a szükséges pénzt, de folytatom a tanulmányaimat. A húgom, aki akkor volt 17 éves, egy építési vállalatnál dolgozott. Emlékszem, amikor megtudtuk, hogy egy „vállalatnál” kapott munkát, nagyon örültünk neki. Persze nem tudtuk, hogy az iroda, ahol dolgozik, az alagsorban található. Csak egyszer látogattam meg; a hely egy házban volt Bushwickban, teljesen sötét volt, nem voltak villanyégők, csak két hatalmas neon, meg egy koszos fürdőszoba, ahol a padló mindig nedves volt, mert egy földszinti csőrepedés miatt szivárgott a víz. Ha tudni akarod, mi volt a munkája, hát illegális munkásokat vett fel óránként 5 dollárért. Ő is ugyanennyit keresett, és heti 50 órát dolgozott. Apámnak volt a legrosszabb, a nővérem és én legalább pár szót tudtunk angolul, ő azonban egy szót sem. Szobafestőként dolgozott, heti 200-300 dollárért. Nagyon rosszul bántak vele a munkahelyén, csak mert latin-amerikai. Munkahelyi balesetet szenvedett; annyira kifoccamodott a bokája, hogy csak mankóval tudott járni. A cég semmit nem fizetett ki a baleset miatt felmerült költségeinkből. Sőt, azt mondták neki, hogy menjen haza, és ne is jöjjön vissza, mert már úgysem vehetik hasznát. Mivel illegálisan dolgozott, nem szólt egy szót sem, csak hazament.

Én 7 évig bébiszitterkedtem és házaknál takarítottam. Amikor elkezdtem bébiszitterelni, nagyon sok jó emberrel találkoztam, és nagyon sok történetet hallottam arról, hogy miért vannak itt. Az egyik jó barátnőm hondurasi, és azért van itt, hogy tudjon pénzt küldeni haza az anyukájának. De biztos vagyok benne, hogy a pénzt nem mind az anyukája kapja. A barátnőm által küldött összeg 70 százaléka közvetlenül a La Mara Salvatrucha nevű hondurasi bandának megy, és ha a barátnőm nem küldi el minden hónapban az összeget, megölik a családját. Innen semmit nem tud tenni a barátnőm, azonkívül, hogy keményen dolgozik, hogy eltartsa a két kisfiát, és pénzt küldjön haza Hondurasba. A chilei barátnőm azért jött az USA-ba, mert el akart menekülni a férjétől, aki bántalmazta. Az öt lányát Val Paraisóban hagyta. Közel tíz év alatt az öt lány közül hármat taníttatott főiskolán Chilében. Azt mondja, ha Chilében marad, a gyerekei soha nem tanulhattak volna tovább.

Elég pénzt tettem félre a tanulásra, de az illegális státuszom nem segített. 1400 dollárt fizettem egyetlen kurzusért, és késő este jártam iskolába, mert napközben dolgoznom kellett, hogy ki tudjam fizetni. Nem a tandíj kifizetése jelentette az egyetlen akadályt, az is nagyon frusztráló volt, hogy érvényes személyi

igazolvány nélkül még egy hibás terméket sem tudtam becserélni a boltban, vagy hogy egyes emberek nagyon elítélő megjegyzéseket tettek rám, miközben fogalmuk se volt róla, miért jöttem ebbe az országba. Nem beszéltem angolul és nem voltak barátaim, ezért egyedül éreztem magam. Most már megvan a diplomám, és végtelenül büszke vagyok mindarra, amit elértem. Öt éven belül a szüleim, a nővéreim és én, napi 10 órás, heti 7 napi munkával, visszafizettük a hatalmas kölcsönt, és megteremtettünk magunknak egy tisztességes életszínvonalat New Yorkban. Nagyon hálás vagyok mindazoknak, akik segítettek nekem, sőt még azoknak is, akik kellemetlen megjegyzéseket tettek, mivel azok a dolgok, amiket nekem vagy a szüleimnek mondtak, erőt adott, hogy folytassam és ne adjam fel.

Az USA-ban bevándorlóként élni nagyon nehéz, mert nap mint nap meg kell küzdeni a rasszizmussal, az intoleranciával, az előítéletekkel, csak hogy néhányat említsek. Annyi mindent láttam és hallottam a bevándorlókról és a bevándorlók ellen. Sokan anélkül ítélkeztek a családom fölött, hogy ismerték volna a történetünket. Valahogy megtanultam kezelni ezeket a dolgokat. De amit sose fogok megérteni, az a tudatlanság. Tudod, ha egy harmadik világbeli országban nősz föl, mindenféle történetet hallasz arról, hogy Amerika milyen nagyszerű hely. Milyen okosak, intelligensek, műveltek ebben az országban az emberek. Természetesen ma már tudom, hogy ez nem igaz. Egyeseknek az USA-ban fogalmuk sincs semmiről, ami a komfortzónájukon kívül esik. Hogyan is ítélkezhetnek más helyzete fölött, ha zéró tudásuk van arról, hogy egyeseknek milyen nehéz az életük?

Az igazság az, hogy a bevándorlók építik ezt az országot. A bevándorlók adót fizetnek, nagyon keményen dolgoznak, és általában értéket adnak a gazdasághoz. Mondjon bárki bármit a bevándorlókról, azért vagyunk itt, mert otthon kétségbeejtő a helyzet, és itt vannak olyanok, akik hajlandók alkalmazni minket. Nem hiszem, hogy bármelyikünk el akarna menni.